

O văduvă avea o fiică vitregă și o fiică. Fata vitregă era bună și muncitoare, iar fiica era rea și leneșă. Dar mamei îi plăcea mai mult fiica cea rea și leneșă, pentru că era propria ei fiică, iar fiica vitregă trebuia să facă toată munca și să fie servitoare în casă.

Biata fată stătea afară, lângă fântână, mult timp în fiecare zi, învârtind fire. Trebuia să învârtă atât de mult încât degetele ei au început să o doară și să sângereze.

Într-o zi, ea a pătat din nou fusul cu sânge și a vrut să îl spele în fântână. Fata s-a aplecat deasupra fântânii și fusul i-a alunecat din mâini și a căzut în apă.

Fata a plâns, a alergat la mama ei vitregă și i-a povestit nenorocirea ei.
"Du-te și nu te întoarce fără fus", a spus mama vitregă.

Ce era să facă biata fată? S-a întors la fântână și a sărit în apă. La început s-a simțit rău, dar curând s-a trezit și a văzut că se afla pe o pajiște frumoasă unde soarele strălucea și mii de flori creșteau.

Ea a mers pe pajiște și a văzut un cuptor plin cu pâini roșii. “Ah, scoate pâinile afară”, a spus cuptorul, “sau se vor arde. S-au copt de mult”. Fata a luat o lopată și a scos toate pâinile una câte una.

Ea a mers mai departe și a văzut un măr plin de mere. “Ah, scutură-mă”, a implorat mărul, “merele mele, merele mele sunt coapte!” Fata a început să scuture copacul și l-a scuturat până când nu a mai rămas niciun măr pe el. Apoi ea a pus merele într-o grămadă și și-a văzut de drum.

Ea a mers și a mers și a ajuns la o căsuță. La fereastră stătea o bătrână cu dinți atât de mari încât fata s-a speriat și a vrut să fugă. Dar bătrâna i-a spus: "Nu-ți fie frică, copilă dragă! Rămâi cu mine. Dacă mă vei sluji bine, nu-ți voi face rău. Fă-mi patul și bate bine patul de pene, astfel încât penele să zboare. Apoi va ninge peste tot în lume.

Pentru că eu sunt Stăpâna Hulda."

Fata a rămas în colibă și a încercat să o mulțumească pe stăpâna Hulda în toate. Și de fiecare dată când biciuia patul de pene, penele zburau ca fulgii de zăpadă. Și apoi peste tot în lume era zăpadă groasă și pufoasă.

Dar a trecut ceva timp, iar fetei i s-a făcut dor de casă. "Îmi place că nu ți-ai uitat casa natală, a spus doamna Hulda. – Și pentru că m-ai servit bine, am să te conduc eu." Ea a luat-o pe fată de mână și a condus-o la o poartă mare. Poarta s-a deschis și, când fiica vitregă era sub ea, a plouat brusc cu aur, iar întreaga rochie a fetei a devenit aurie.

S-a trezit în fața casei mamei sale vitrege cu un fus în mâini. Iar cocoșul care stătea pe gard a cântat brusc: "Cucuriguuu!" Fata noastră a venit toată în aur! Fata vitregă le-a spus mamei și surorii vitrege ce i s-a întâmplat. Mama vitregă voia atâta bogăție și pentru fiica ei leneșă.

Mama vitregă i-a spus fiicei sale să se înțepe cu degetul într-un copac cu spini negri, să ungă cu sânge un fus și să-l arunce în fântână, iar apoi să sară ea însăși în fântână.

Fiica mamei vitrege s-a trezit într-o pajiște frumoasă și a urmat aceeași cale.

S-a dus la cuptor și cuptorul a rugat-o să scoată pâinile.

“O să mă murdăresc!” – răspunse fata leneșă. Mărul cere să-l scuture, iar leneșă spune: “Ce vrei! Și dacă îmi cade un măr în cap?”

Doamna Hulda a primit-o cu amabilitate și i-a oferit un loc să stea în căsuța ei. Dar fiica mamei vitrege nu muncea prea mult.

Era chiar prea leneșă să facă patul doamnei Hulda cum trebuie. Și apoi au fost zile geroase, fără zăpadă, peste tot în țară. Era timpul ca fata leneșă să plece acasă.

Doamna Hulda a luat-o de mână și a condus-o la poarta mare. În timp ce fata mamei vitrege trecea pe sub poartă, de sus a căzut peste ea o oală cu smoală.

Ea a venit acasă. Cocoșul din curte a văzut-o și a cântat: "Cucuriguuu!" Fata noastră este acoperită de smoală! Copiii au tachinat-o, iar ea a fugit înapoi în casă.

Sursa: Dewag Berlin